

الصوارم المهرقة

[229] المنصوص عليه في كتابه ولم يدعوا لانفسهم التميز بخاصية في الخروج عن مقتضى العموم. فإن قيل: فلو صرح مصرح بكفر أبي بكر وعمر ينبغي ان ينزل منزلة ما لو كفر شخصا آخر من آحاد المسلمين والقضاة والائمة من بعدهم ؟ قلنا هكذا نقول فلا يفارق تكفيرهم تكفير آحاد الائمة والقضاة بل افراد المسلمين المعروفين بالاسلام إلا في شيئين احدهما مخالفة الاجماع وخرقه فإن تكفير غيره ربما لا يكون خارقا لاجماع معتمد به الثاني انه ورد في حقهم من الوعد بالجنة والثناء عليهم والحكم بصحة دينهم وثبات يقينهم وتقدمهم على الخلق اخبار كثيرة فقائل ذلك ان بلغه الاخبار ثم اعتقد مع ذلك كفرهم فهو كافر لا بتكفيره اياهم ولكن بتكذيبه رسول الله صلى الله عليه وآله فمن كذبه في كلمة من اقاويله فهو كافر بالاجماع. ومهما قطع النظر عن التكذيب في هذه الاخبار وعن خرق الاجماع نزل تكفيرهم منزلة تكفير القضاة والائمة وآحاد المسلمين " انتهى. كلامه قال صاحب المكاتيب بعد نقل كلام الغزالي هذا في مكاتيبه: " اگر کسی گوید که امام غزالی فرموده که کسی که اخبار در تزکیه ایشان وارد است باو رسیده باشد ومع هذا تکفیر ایشان کند کافر است وکریمه " إذ يقول لصاحبه لا تحزن " بهمه کس رسیده چه قرآن متواتر الجميع است. جواب آنستکه قرآن متواتر الجميع نیست نسبت با همه کس، چه کسی هست که غیر سوره فاتحه نخوانده وایضا آنکس که آیه مذکوره باورسیده باشد علی سبیل التواتر شاید که این که آن صاحب مذکور در آیه أبو بکر است بر سبیل قطع نداند چه این که ورود آیه مذکوره در شان أبو بکر است از قبیل سایر شان نزول آیاتست که در تفاسیر واحادیث مذکور است واز اخبار آحاد است وایضا شاید که آنکس بر آن باشد که مراد از صاحب صاحب لغویست یعنی کسی که باوی همراه بود در غار واز
